

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupený JUDr. Jiřím Kuncem, advokátem, se sídlem Chodská 1428/12, Praha 2 - Vinohrady, proti žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2007, č. 615, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2009, č. j. 10 Ca 251/2007 - 49,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2007, č. 615, žalovaný zamítl odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby (dále též „PČR ÚOÚČ OS“) ze dne 28. 12. 2006, č. 85/2007. Tímto rozhodnutím byl žalobce ustanoven ke dni 1. 1. 2007 podle § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“), na služební místo vrchní inspektor operační skupiny organizačního a operačního oddělení Policie České republiky útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby. Současně byl jmenován do služební hodnosti vrchní inspektor a zařazen podle § 116 zákona o služebním poměru a § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech (dále jen „nařízení“ a „katalog“), do 6. tarifní třídy a 9. tarifního stupně. Žalobci byla tímto rozhodnutím podle § 219 zákona o služebním poměru započtena doba praxe v rozsahu 26 let a 94 dnů a určen podle § 114 a 115 zákona o služebním poměru základní tarif služebního příjmu zvýšený o 10 % v částce 30 380 Kč, zvláštní příspěvek podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru ve výši 2000 Kč a přiznán osobní příspěvek podle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 2850 Kč.

Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že podle § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. V souladu s odst. 2 téhož ustanovení byl vydán nařízením vlády katalog činností v bezpečnostních sborech, kde v části 1.3 jsou stanoveny specifické činnosti pro Policii České republiky. Pro 6. tarifní třídu (vrchní inspektor) je pod bodem 3 požadována „koordinace operačních činností vykonávaných v rámci útvarů policie s působností na celém území České republiky nebo útvarů policie s územně vymezenou působností nižšího stupně nebo útvarů policie s oblastní působností při dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, ochranou státní hranice a zvláštními opatřeními v souladu s mezinárodními závazky; koordinace a metodické usměrňování opatření pro mimořádné události a krizové stavy v rámci policie“ a pro 8. tarifní třídu (vrchní komisař) je pod bodem 10 požadována „koordinace činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarech s působností na celém území ČR“. Žalovaný dospěl k závěru, že po stěžovateli je podle popisu služebního místa mj. požadována nejnáročnější činnost: zprostředkovává součinnost PČR ÚOÚČ OS s příslušnými pracovišti Ministerstva vnitra, Policie ČR a s dalšími ozbrojenými sbory a prostřednictvím spojovacích, šifrovacích a výpočetních techniky s nimi udržuje nepřetržité spojení; zabezpečuje mimořádné požadavky ze strany chráněných osob ve vztahu k organizaci ochrany, nasazení sil a prostředků k informačnímu toku a další požadavky; analyzuje přijaté informace ve vztahu k chráněným osobám, objektům a předává je k dalšímu využití pro rozhodování vedoucích pracovníků a služebních funkcionářů útvaru; vypracovává, hodnotí a provádí rozbor dostupných informací, tyto dle obsahu předává k dalšímu využití; rozhoduje o prvotních úkonech v mimořádných bezpečnostních situacích, koordinuje součinnost s ostatními policejními službami a s orgány státní správy; koordinuje činnost výjezdových skupin vysílaných k zajištění bezpečnostní akce chráněných osob na území ČR. Směrnice pro činnost operačního střediska Policie ČR, ochranné služby č. 10 ze dne 28. 1. 1999 (dále jen „směrnice č. 10“), na kterou poukazuje stěžovatel, neřeší zařazení policistů do platových tříd, ale podrobně specifikuje činnost celého operačního střediska s tím, že obecně smysl činnosti operačního střediska je v tom, aby jeho prostřednictvím docházelo k předávání příslušných informací, pokynů nebo rozkazů řídicích pracovníků, které zajišťují jednotný a požadovaný výkon služby. Podstatné je, zda stanovená platová třída a popis služebního místa (pracovní náplň) koresponduje s přílohou k nařízení. Žalovaný konstatoval, že po vzájemném porovnání činnosti v 6. tarifní třídě bod 3 a podrobného popisu služebního místa je zřejmé, že zařazení stěžovatele je v souladu s jeho pracovní činností. Dále žalovaný uvedl, že stěžovatel neprovádí samostatnou řídicí práci, kterou by koordinoval činnost organizačních článků útvaru svými pokyny a rozkazy, které vytváří na základě svého uvážení, neboť v případě mimořádné události postupuje pracovník operačního střediska podle zpracovaných pokynů nebo zadaných příkazů, tj. předávané informace se opírají o systém připravených a schválených postupů řídicími pracovníky. Samostatná činnost stěžovatele pak spočívá v tom, že v době nepřítomnosti řídicího pracovníka po pracovní době provádí nezbytná opatření v souladu s pokyny nadřízeného. Po jejich zabezpečení je povinen neodkladně informovat řídicího pracovníka, který je odsouhlasí nebo koriguje a vydá nové. Pracovníci operačního střediska sami neřídí, nekoordinují, ani neusměrňují jiná operační střediska na organizačních celcích útvaru vzhledem k tomu, že tam nejsou zřízena. Stěžovatel tedy nekoordinuje činnosti při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarech s působností na celém území ČR, ale pouze přenáší pokyny a rozkazy nadřízených.

Uvedené rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou k Městskému soudu v Praze. Stěžovatel především namítal, že v popisu jeho služebního místa je stanoveno, že zprostředkovává součinnost útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby příslušnými pracovišti ministerstva vnitra a policie a dalšími ozbrojenými sbory a prostřednictvím spojovacích, šifrovacích a výpočetních techniky s nimi udržuje nepřetržité spojení. Zařazení stěžovatele

do tarifní třídy bylo provedeno podle bodu 10 části 1.3.6. přílohy nařízení, který zní: Koordinace operačních činností vykonávaných v útvaru s vymezenou územní působností vyššího stupně nebo v útvaru s celostátní působností. Z této citace je zřejmé, že 6. tarifní třída je určena pro příslušníky, kteří provádějí koordinaci pouze v rámci jednoho útvaru policie s působností na celém území republiky. Skutečná služební činnost žalobce však odpovídá bodu 10 části 1.3.8. nařízení: Koordinace činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarech s působností na celém území republiky, protože jeho činnost spočívá v koordinaci postupu různých bezpečnostních složek při ochraně osob a objektů. Koordinace činností se při ochraně osob nebo objektů netýká pouze složek jednoho útvaru, ale vyžaduje koordinaci i s ostatními útvary policie a dalšími subjekty. O nesprávném zařazení do tarifní třídy podle stěžovatele svědčí rovněž vymezení činnosti operačního střediska, jež je uvedeno v čl. 2 směrnice č. 10 a čl. 3 téže směrnice, v němž je uvedena činnost, která zároveň obsahuje i uvedený popis služební činnosti stěžovatele.

Městský soud žalobu stěžovatele zamítl s odůvodněním, že byt' se žalobce podílí na činnostech, které znamenají koordinaci a kooperaci operačních činností s dalšími jinými složkami či jinými bezpečnostními sbory, nelze z toho dovodit, že by žalobce ve smyslu nařízení koordinoval a určoval jakožto řídicí (velící) důstojník činnosti (jemu) podřízených útvarů, jak plyne z charakteristiky činnosti v třídě 8 katalogu. Přestože se pojem „koordinace“ objevuje i např. ve směrnici č. 10 pro činnost operačního střediska, kde v rámci obecné charakteristiky operačního střediska (čl. 2) a vymezení jeho úkolů (čl. 3) jsou uvedeny konkrétní úkoly tohoto pracoviště, nelze z toho dovozovat, že konkrétně žalobce má být zařazen do konkrétní třídy jen s ohledem na shodně užitý pojem. Zařazení žalobce do konkrétní platové třídy se odvíjí především od jeho ustanovení na konkrétní místo. Rozdílnost třídy 6. a 8. spočívá (a to se týká samotného zařazení, které žalobce nezpochybnil) v tom, že v rámci 6. tarifní třídy jde o koordinaci operačních činností vykonávaných v rámci útvarů policie, v případě 8. třídy jde o koordinaci činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v širším kontextu. Pojem koordinace ve smyslu § 2 písm. a) nařízení je vymezen jako činnosti, které spočívají v aktivním působení na složky systému, jenž je vymezen příkladem činnosti a k dosažení jejich souladu. Je však třeba odlišovat koordinaci (sjednocování) operativních činností, které provádí příslušník v rámci výkonu operativních činností – u stěžovatele (vrchního inspektora) jde konkrétně o podrobný popis těchto činností uvedený v jeho pracovní náplni, oproti koordinaci činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu, jež jsou prováděny vrchními komisaři (pro které je předepsáno vysokoškolské vzdělání) a kdy jde již o přímé působení na tyto konkrétní složky či útvary. Městský soud dále zdůraznil, že je třeba důsledně odlišovat, resp. neztotožňovat pojmy, které se týkají konkrétních činností. Stěžovateli městský soud přisvědčil v tom, že stěžovatel v rámci své náplně může při konkrétní činnosti rozhodovat o prvotních úkonech v některých situacích nebo že koordinuje činnost výjezdových skupin vysílaných k zajištění bezpečnostní akce s tím, že každá taková činnost klade nároky na schopnost koordinace, tuto činnost spočívající v koordinaci a zajišťování v rámci konkrétního postupu však nelze ztotožňovat s koordinační činností či se zajišťováním činností v rámci přímého (velícího či přímo organizačního) působení na složky systému či celku, jak jsou tyto vymezeny v ustanovení § 2 nařízení v rámci jednotlivých činností v rámci výkonu služby. Z popisu pracovní náplně stěžovatele plyne, že v určitých (konkrétních) případech může koordinovat i činnosti mezi jednotlivými organizačními články útvaru, ale z toho nelze učinit závěr, že současně z titulu této (operativní) činnosti je rovněž velitelem dané bezpečnostní akce samotné. Naopak zejména z dalších ustanovení pracovní náplně stěžovatele plyne, že operativní činnost spočívá v přenosu informací mezi jednotlivými články, které se na činnosti útvaru podílejí. Činnost stěžovatele nelze ztotožňovat s koordinační činností prováděnou vyššími funkcionáři v rámci systému všech složek, ale jde o činnost, při které stěžovatel organizačně vytváří podmínky pro práci

dalších specialistů či policistů a v podstatě tak zajišťuje a zprostředkovává informační činnosti v rámci zajišťování bezpečnosti chráněných osob či objektů. Stěžovatel touto činností realizuje úkoly zabezpečované útvarem, ale neprovádí koordinaci činností jednotlivých složek systému. Vrchní inspektor tedy není jen pasivní výkonnou složkou, nýbrž se od něho očekává i aktivní přístup k plnění úkolů a rovněž součinnost a schopnost koordinace s dalšími subjekty (dle pokynů vedoucího oddělení a skupiny), ale to neznamená, že by součástí jeho pracovní náplně bylo i to, že by vrchní inspektor sám a bez konkrétního pokynu svého nadřízeného zabezpečoval koordinaci všech potřebných činností v rámci zajišťování plnění úkolů ostatních složek útvaru ochranné služby policie. Proto zařazení stěžovatele do 6. tarifní třídy je v souladu se zákonem.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost. V kasační stížnosti namítá shodně se žalobou své nesprávné zařazení do tarifní třídy a k tomu dále uvádí, že definice pojmu koordinace ve smyslu § 2 písm. a) nařízení jednoznačně nevyžaduje, aby „činnosti, které spočívají v aktivním působení na složky systému, jenž je vymezen příkladem činnosti (obory, agendy, činnosti), k dosažení jejich souladu“, byly vykonávány jako samostatná řídicí práce, tedy vedoucím příslušníkem. Argumentace městského soudu k výkladu pojmu koordinace je nepřesvědčivá a je navíc vztažena na pracoviště a nikoliv na činnost stěžovatele. K této argumentaci městského soudu dále namítá, že srovnání výše citovaného nařízení vlády a směrnice č. 10 dokazuje opak a pojem koordinace je v obou předpisech použit k vyjádření jedné a téže činnosti, přičemž má stěžovatel za to, že jeho činnost odpovídá zařazení pro 8. tarifní třídu. Pro posouzení zařazení do tarifní třídy je nepodstatné, zda stěžovatel provádí samostatnou řídicí činnost, protože bod 10 části 1.3.8. přílohy nařízení pro 8. tarifní třídu toto nepožaduje. Je tedy také irelevantní, zda stěžovatel postupuje podle předem zpracovaných pokynů nebo zadaných příkazů, kdy takto postupují i jiní, dokonce i ti, kteří jsou v řídicích funkcích. Stěžovatel má tedy za to, že napadené rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a skutková podstata, z níž městský soud vychází, nemá oporu ve spise.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s rozsudkem městského soudu s tím, že stěžovatel zaměňuje spolupráci a koordinaci - sladění činností s ostatními pracovišti a subjekty s koordinací ve smyslu nařízení. Pokud stěžovatel poukazuje na čl. 2 směrnice č. 10, uvedl žalovaný, že v tomto kontextu je pojem použit jako obecné vymezení funkce operačního střediska, které má koordinovat výkon služby v útvaru při zajišťování ochrany ústavních činitelů a ochrany objektů zvláštního významu, tato činnost ovšem nenaplňuje koordinaci ve smyslu nařízení.

Rozsudek městského soudu byl stěžovateli doručen dne 3. 6. 2009 a kasační stížnost byla podána dne 16. 6. 2009, tedy včas [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.)].

Nejvyšší správní soud se dále kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je také ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, lze podřadit pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejdříve Nejvyšší správní soud ke kasačním námitkám stěžovatele konstatuje, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, neboť z něj jednoznačně vyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], je z něj zřejmé, z jakých důvodů městský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, přičemž skutková zjištění městského soudu jsou rovněž v souladu s obsahem soudního a správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Podle ust. § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Pro služební místo vedoucího příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti v působnosti příslušné organizační jednotky bezpečnostního sboru.

Podle ust. § 116 odst. 2 zákona o služebním poměru, není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti.

Podle § 2 písm. a) nařízení se koordinací rozumí činnosti, které spočívají v aktivním působení na složky systému, jenž je vymezen příkladem činnosti (obory, agendy, činnosti), k dosažení jejich souladu. Podle písm. c) tohoto ustanovení se komplexními činnostmi rozumí činnosti, které zahrnují všechny části daného celku (systému), vymezeného příkladem činnosti.

Bod 1.3.6.3 přílohy nařízení uvádí jako náplň činnosti pro 6. tarifní třídu - vrchního inspektora; koordinace operačních činností vykonávaných v rámci útvarů policie s působností na celém území České republiky nebo útvarů policie s územně vymezenou působností nižšího stupně nebo útvarů policie s oblastní působností při dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, ochranou státní hranice a zvláštními opatřeními v souladu s mezinárodními závazky; koordinace a metodické usměrňování opatření pro mimořádné události a krizové stavy v rámci policie.

Bod 1.3.8.10. přílohy k nařízení uvádí jako náplň činnosti pro 8. tarifní třídu - vrchního komisaře; koordinace činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarech s působností na celém území České republiky.

Ve vztahu ke kasační námitce stěžovatele, v níž namítá rozpor mezi jeho zařazením do 6. tarifní třídy podle nařízení a faktickým výkonem své činnosti, je rozhodující posouzení, zda fakticky prováděný výkon služby stěžovatele odpovídá jeho zařazení do příslušné tarifní třídy v souladu se zákonem o služebním poměru a nařízením. Zákon o služebním poměru v ustanovení § 116 odst. 1 uvádí, že pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje, což dále konkretizuje odst. 2 tohoto ustanovení, který uvádí, že vláda stanoví nařízením konkrétní zařazení činností do tarifních tříd podle jejich složitosti.

S ohledem na výše uvedené tedy nelze souhlasit se stížní námitkou, že pro posouzení zařazení do tarifní třídy je nepodstatné, zda žalobce provádí samostatnou řídicí činnost nebo postupuje podle předem zpracovaných pokynů nebo zadaných příkazů. Naopak tato skutečnost je pro posouzení zařazení žalobce do příslušné tarifní třídy zásadní, protože důvod pro zařazení policisty do 8. tarifní třídy je založen na výkonu služby, jehož *zásadní*

a stěžejní činností je koordinace ve smyslu nařízení, tedy přímé a soustavné aktivní působení a řízení složek daného systému, které tvoří jak na kvalitativní úrovni vysoce komplexní činnost zahrnující management řady prvků celku, tak na úrovni kvantitativní podstatnou součást výkonu služby.

Pro posouzení námitky stěžovatele je tak podstatné, zda výkon služby stěžovatele spadal svojí náplní pod vymezení služební činnosti uvedené v bodě 1.3.6.3. nebo v bodě 1.3.8.10. přílohy k nařízení, jímž je proveden § 116 odst. 2 zákona o služebním poměru; tedy zda stěžovatel vykonával koordinační činnost při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarích s působností na celém území České republiky, tj. aktivně působil na složky systému, jenž je vymezen příkladem činnosti (obory, agendy, činnosti), k dosažení jejich souladu, kterážto činnost přísluší k funkci vrchního komisaře, případně, zda jeho služba spočívala v koordinaci činností vykonávaných v rámci útvarů policie s působností na celém území České republiky nebo útvarů policie s územně vymezenou působností nižšího stupně nebo útvarů policie s oblastní působností při dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, ochranou státní hranice a zvláštními opatřeními v souladu s mezinárodními závazky; koordinace a metodické usměrňování opatření pro mimořádné události a krizové stavy v rámci policie.

Z dikce zákonného termínu koordinace operačních činností vykonávaných v rámci útvarů policie s působností na celém území České republiky nebo útvarů policie s územně vymezenou působností nižšího stupně nebo útvarů policie s oblastní působností, který je uveden pro služební hodnost vrchního inspektora pod bodem 1.3.6.3. přílohy k nařízení, lze odvodit, že obsahem činnosti vrchních inspektorů není jen prostý výkon služebních pokynů, ale rovněž i aktivní působení na složky systému, a to v rámci uvedených útvarů policie.

Naproti tomu definice bodu 1.3.8.10. přílohy nařízení uvádí požadavek koordinace činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarích s působností na celém území České republiky, kde význam pojmu koordinace je speciálně vymezen příkladem činnosti (obory, agendy, činnosti), k dosažení jejich souladu. *Toto vymezení předpokládá jako trvalou a nosnou část aktivního působení na složky systému, prvek řízení, organizace a managementu, a to jako stěžejní a konstantní součást této funkce.* Funkci těchto pracovníků v rámci ochrany osob lze tedy popsat jako zajištění koordinace a vedení složek ochrany osob.

Funkce, spadající svojí náplní do 8. tarifní třídy, je tedy nutno chápat jako tvořené zejména a převážně řídicí funkcí vůči podřízeným složkám. Velení a aktivní působení na složky systému je tedy specifickým obsahem pojícím se s funkcí zařazenou do této tarifní třídy, kdy jak výše uvedeno, *důvodem pro zařazení policisty do 8. tarifní třídy je tedy založeno na výkonu služby, jebož zásadní a stěžejní činností je koordinace ve smyslu nařízení, tedy přímé a soustavné aktivní působení a řízení složek daného systému, které tvoří jak na kvalitativní úrovni vysoce komplexní činnost zahrnující management řady prvků celku, tak na úrovni kvantitativní podstatnou součást výkonu služby* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 4 Ads 143/2008 - 109, dostupný na www.nssoud.cz).

V tomto smyslu se také již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2005, č. j. 2 As 62/2004 - 61 (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „K výkonu práce vedoucího zaměstnance náleží koordinace a usměrňování podřízených zaměstnanců. Za tuto práci přísluší příspěvek za vedení (§ 5 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech). Samotný výkon této práce (výkon vedoucí funkce) však není aktivním působením (koordinační a usměrňování) na složky (útvary), tedy na více útvarů organizačního systému, a není tak důvodem pro zařazení do vyšší platové třídy.“

Platí-li výše uvedené pro vedoucího zaměstnance, platí toto konstatování tím spíše i pro vrchního inspektora, u něhož není jeho zásadní a stěžejní činností při výkonu jeho funkce přímé a soustavné působení a řízení složek daného systému. Z popisu služebního místa (pracovní náplně) stěžovatele ze dne 2. 1. 2007 vzal zdejší soud za prokázáno, že stěžovatel zejména zprostředkovává součinnost Policie ČR, útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, s příslušnými pracovišti Ministerstva vnitra, Policie ČR a s dalšími ozbrojenými sbory a prostřednictvím spojovací, šifrovací a výpočetní techniky s nimi udržuje nepřetržitě spojení; zabezpečuje mimořádné požadavky ze strany chráněných osob ve vztahu k organizaci ochrany, nasazení sil a prostředků k informačnímu toku a další požadavky; analyzuje přijaté informace ve vztahu k chráněným osobám, objektům a předává je k dalšímu využití pro rozhodování vedoucích pracovníků a služebních funkcionářů útvaru; vypracovává, hodnotí a provádí rozbor dostupných informací, tyto dle obsahu předává k dalšímu využití; rozhoduje o prvotních úkonech v mimořádných bezpečnostních situacích, koordinuje součinnost s ostatními policejními službami a s orgány státní správy; koordinuje činnosti mezi jednotlivými organizačními články útvaru při ochraně osob a objektů; koordinuje činnost výjezdových skupin vysílaných k zajištění bezpečnostní akce chráněných osob na území ČR; zajišťuje v mimopracovní době kompletní spolupráci se součástmi Policie ČR a Ministerstva vnitra, ozbrojenými složkami, orgány státní správy a zastupitelskými úřady diplomatických misí; obsluhuje technické a spojovací prostředky (zabezpečuje zařízení fax, kryfax, radiostanice, prostředky šifrové ochrany k přenosu datových a písemných zpráv a výpočetní techniku); obsluhuje pult centralizované ochrany, vyhodnocuje signály, rozhoduje o vyslání autohlídek útvaru za účelem prověření signálu o narušení objektu a řídí jejich činnost; provádí svodkovou činnost, zpracovává svodnou informaci o činnosti útvaru pro vedení útvaru; získané informace předává policejním útvarům a dalším zainteresovaným policistům útvaru; vykonává službu na operačních střediscích zřizovaných při bezpečnostních akcích mimo útvar; vykonává službu ve vrtulnicích PČR letecké služby při bezpečnostních akcích; vede přehled o dosažitelnosti vedoucích pracovníků a služebních funkcionářů útvaru, přehled policistů a pracovníků určených do pracovní pohotovosti, zajišťuje jejich vyrozumívání a prostřednictvím dispozičního řidiče zajišťuje jejich odvoz na určené místo; pro potřeby výkonu služby jednotlivých organizačních článků provádí lustraci v evidencích Policie ČR a Vojenské policie; řídí činnost dispozičních řidičů; provádí kontrolu pečeti a zajištění zbrojních skladů a režimových pracovišť organizačního a operačního oddělení; koordinuje činnost autohlídek útvaru. Je přitom přímým podřízeným zástupce vedoucího organizačního a operačního oddělení, odpovídá za svěřené materiálové hodnoty a odpovídá za základní znalost a obsluhu nainstalované techniky na operačním středisku.

Z popisu služebního místa (pracovní náplně) stěžovatele tedy jednoznačně plyne, že v jeho případě koordinace ve smyslu nařízení fakticky jeho zásadní a stěžejní činnost netvoří. Jak správně uvedl již městský soud, činnosti prováděné stěžovatelem jsou prováděny v rámci koordinace jím prováděných operačních činností, tyto jsou „pouze“ součástí celku, koordinace prováděná žalobcem tvoří jen jednu ze složek daného systému, jehož koordinace jako celku je komplexně zajišťována teprve činností vrchních komisařů jako jejich činností zásadní a stěžejní, která představuje současně koordinaci ve smyslu § 2 písm. a) nařízení. Tomu také odpovídá zařazení vrchních komisařů do 8. tarifní třídy, neboť se jedná o koordinaci činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu, tato koordinace má podstatně širší rozsah a kvalitativně představuje koordinaci ve smyslu § 2 písm. a) nařízení. Oproti tomu žalobce ani nemá odpovědnostně velící (řídící) funkci, ale je zařazen jako přímý podřízený zástupce vedoucího oddělení. Stěžovatel v rámci své činnosti koordinuje operační činnosti, které jsou vykonávány v rámci útvarů policie, což odpovídá zařazení těchto činností do 6. tarifní třídy, kdy komplexní koordinaci prováděnou vrchními komisaři na základě jejich pokynů „přenáší“ na další složky systému, stěžovatel tedy koordinuje na základě jemu udělených pokynů konkrétní postupy (jde o koordinaci nikoliv složek systému

jako celku, ale o koordinaci v rámci složek systému). Přestože tato činnost nepochybně klade na stěžovatele nemalé nároky, nelze hovořit o tom, že jde o koordinační činnost v rámci přímého (velícího) působení na složky systému, ale jde o realizaci úkolů, které jsou útvarem zabezpečovány, stěžejní a zásadní činností stěžovatele však není samostatná koordinace všech nezbytných činností v rámci systému zajišťování plnění úkolů ostatních složek útvaru ochranné služby policie.

V této souvislosti neobstojí ani poukaz stěžovatele na obsah směrnice č. 10. Stěžovatel totiž v rámci své argumentace nerozlišuje mezi „činností operačního střediska“ jako pracoviště a mezi „činností policistů“ zařazených k výkonu služby na operačním středisku. Touto směrnicí stanovené činnosti operačního střediska z povahy věci představují činnosti prováděné týmem policistů a pracovníků ochranné služby, jde tedy o výsledek (výstup) jednotlivých, navzájem se odlišujících činností jednotlivých policistů (pracovníků ochranné služby), kteří mají různé úkoly (směrnice sama např. rozlišuje mezi činností vedoucího operačního důstojníka, operačního důstojníka a ostatními policisty a pracovníky ochranné služby). Bez uvedeného rozlišení nelze přistupovat k výkladu pojmu *koordinace*, tento pojem má zcela rozdílný význam v případě činnosti operačního střediska a v případě výkonu činnosti konkrétního policisty (pracovníka ochranné služby). Pokud jde o operační středisko vyjadřuje pojem koordinace jednu z jeho funkcí, resp. cíl, k němuž bylo zřízeno jako pracoviště představující zejména soubor lidských složek (policistů a pracovníků ochranné služby), jakož i složek materiálních, které slouží k plnění jeho úkolů (počítačové, technické vybavení apod.), které má také přesně stanovenou organizační strukturu. Oproti tomu v případě jednotlivých policistů (pracovníků ochranné služby) představuje koordinace jednu z činností, která tvoří jejich pracovní náplň. Byť tedy směrnice č. 10 rovněž v případě činnosti (plnění úkolů) operačním střediskem hovoří o koordinaci výkonu služby jako jeho úkolu (čl. 2 směrnice), o koordinaci činnosti mezi jednotlivými organizačními celky ochranné služby při ochraně osob a ochraně objektů (čl. 3 směrnice), neznamená to bez dalšího, že také zásadní a stěžejní náplní činnosti stěžovatele je koordinace ve smyslu § 2 písm. a) nařízení. Rozhodující je to, jakou konkrétní činnost v rámci činnosti operačního střediska jako celku stěžovatel osobně vykonává. Přijetí názoru zastávaného stěžovatelem (tj. striktní odvození činnosti policisty či pracovníka ochranné služby od slovního vyjádření činnosti operačního střediska) by ve svých důsledcích v zásadě znamenalo, že prakticky všichni policisté (pracovníci ochranné služby) by měli vykonávat koordinační činnost podle § 2 písm. a) nařízení, což by znamenalo popření dané směrnice, jí stanoveného organizačního systému, jakož i popření smyslu a významu samotného nařízení. Takový výklad je tedy nutné se zřejmých důvodů odmítnout.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal v postupu městského soudu pochybení, pokud jde o zjištění skutkového stavu, ani pokud jde o právní posouzení a ve shodě s městským soudem konstatuje, že zařazení žalobce do 6. tarifní třídy je správné a bylo provedeno v souladu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud tak podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu